

“ข้าพเจ้าเจริญชีวิตในการรอคอยพระเจ้า”

(Annalena Tonelli, 1 dicembre 2001)

“จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า

จงทำทางของพระองค์ให้ตรงเถิด” (อิสยาห์ 40:3)

* การรอคอยข่าวดี

ประกาศกอิสยาห์ได้ประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่แก่ชนชาติอิสราเอล ท่านปลอบใจพวกเขาว่า “ยุคทาสสิ้นสุดแล้ว” ชาวอิสราเอลที่ถูกจับเป็นเชลยจะได้รับอิสรภาพ และกลับสู่ภูมิลำเนาของตน และจะสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ “ผู้ที่รู้ตายทุกคนจะเห็นพระสิริของพระเจ้า พระองค์จะรวบรวมผู้ที่กระจัดกระจายให้กลับมาอยู่ด้วยกัน พระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่ ความยุติธรรมจะคงอยู่ถาวรสืบไปเป็นนิรันดร์ จะกลับเป็นความจริง (2 ปต 1:8)

เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 2005 พระสันตะปาปา เบเนดิกต์ ที่ 16 ตรัสว่า “นักบุญเปาโลกล่าวในจดหมายของท่านบ่อยครั้งว่า “จงชื่นชมยินดีเถิด” เป็นคำที่ฝังใจท่านมาก แม้ชีวิตจะมากด้วยความทุกข์ ความหวาดหวั่น การเบียดเบียน และการทรมานทุกรูปแบบแต่คำ “ชื่นชมยินดี” มิได้จางหายไปจากใจของท่านเลย ท่านจึงสามารถพูดคำนี้ออกมาได้ ถ้าความรักซึ่ง

เป็นพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของฉันอยู่ใกล้ฉัน ฉันก็ยินดีแม้ในขณะที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากก็ตาม “จงชื่นชมยินดีเถิด” เป็นคำเชื้อเชิญให้สำนึกถึงการประทับอยู่ของพระเจ้า”

* พระวาจาของพระเจ้าลงมาสู่โลก

ในตอนต้นพระวรสารของนักบุญมารโก เราพบยอห์น บัปติสตาผู้เป็น “เสียงในถิ่นทุรกันดาร” ความหมายของ “ถิ่นทุรกันดาร” คือ โลกที่อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า เพราะบาปเป็นเหตุ โลกจะกลับเป็นทะเลทราย หากมนุษย์ไม่พยายามรักษาธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “เมื่อไม่เตรียมทางสำหรับพระเจ้า” แต่เมื่อพระวาจาของพระเจ้าเข้าสู่จิตใจของมนุษย์ที่ยากจนและสิ้นหวัง ถิ่นทุรกันดารนั้นจะกลับกลายเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ มีความมั่งคั่งและเปี่ยมด้วยความหวัง ยอห์น บัปติสตา ประกาศว่า “จงเตรียมทาง” ส่วนมารโกเตือนว่า “จงกลับใจ” พระผู้ไถ่ได้ทรงบังเกิด พระองค์ได้เสด็จมาและเริ่มประกอบพันธกิจของพระองค์แล้ว”

คาร์ล ราเนอร์ เขียนไว้ว่า “พระวาจาของพระเจ้าซึ่งมีอาจแยกจากพระบุคคลของพระเจ้าได้เข้ามาในโลกโดยการบังเกิดของพระเยซูเจ้า พระวาจา^{นี้}มาถึงเราและประกาศให้เราทราบว่า พระเจ้าคือองค์ให้อภัย ทรงช่วยให้รอดพ้น ยิ่งกว่านั้น ทรงทำให้เราเป็นของพระเจ้า... พระองค์ทรงประกาศด้วยชีวิตของพระองค์เอง... ความตายและการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้าทำให้เราเห็นว่า จุดจบเผยให้เห็นจุดเริ่มต้นอย่างแท้จริง พระคริสตสมภพคือการเดินทางพระวาจาเข้ามาในโลก มาหาเรา ในพระวาจานั้นพระเจ้าทรงยืนยันว่า พระองค์คือผู้ที่ทำให้เกิดการคืนดี”

“ เหมือนกับว่าวันนี้ข้าพเจ้าจะต้องตายเป็นมรณสักขี ”

ในวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ.1901 คุณพ่อ ซาลส์ เดอ ฟุโกลด์ได้แสดงเจตนารมณ์นี้ออกมาเหมือนกัน การอุทิศชีวิตเป็นเครื่องหมายแห่งความรักอันยิ่งใหญ่ ! การเป็นมรณสักขีคือคุณค่าสูงสุดของชีวิต คุณพ่อซาลส์ถูกฆ่าตายเป็นมรณสักขีในวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ.1916 ท่านได้บันทึกการเตรียมตัวของท่านไว้ดังนี้ “ ถ้าเราขอรับความตายที่ไม่ยุติธรรมและโหดร้ายทารุณเป็นพระพร ถ้าเราขอบคุณเหมือนได้รับพระพรอันอ่อนหวานจากพระองค์ เหมือนกับการเลียนแบบความตายของพระองค์ เราก็จะตายในความรักอันบริสุทธิ์”

“โลกได้ถูกเปลี่ยนสภาพจากแหวนแห่งน้ำตา เป็นอุทยานของพระเจ้า” (พระสันตะปาปา เบเนดิก ที่ 16) นักบุญยอห์น คริสต์ซอสโตม กล่าวว่า “พระเจ้าไม่ต้องการเหยือกทองคำ แต่ทรงต้องการวิญญาณทองคำ” (จิตใจที่ประเสริฐ) มนุษย์ต้องทำให้พระวาจาของพระเจ้ากลับเป็นชีวิต !

การรอคอย คือ การใช้เวลาแก่พระเจ้า (ให้ “วันนี้” กับพระเจ้า) “สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงหนึ่งวันก็เหมือนกับหนึ่งพันปี และหนึ่งพันปีก็เหมือนกับหนึ่งวัน ” (2 ปต. 3,8) ประวัติศาสตร์เป็นการรอคอยการเสด็จมาของพระเจ้า ความสนใจอยู่ที่การรับเอากายของพระวจนาด

Meditatio (พระวาจามาถึงฉันวันนี้)

- ฉันต้องใส่ความใฝ่ฝันอันสูงสุดลงไปในใจฉัน มนุษย์คนบาปมิได้อยู่

ในทุกมิติ “เจ้าจะส่องแสงสว่างสูงที่สุดในแดนแผ่นดิน ชนชาติจากที่ไกลจะมาหาเจ้า ต่างก็นำเครื่องบรรณาการติดมือมา เครื่องบรรณาการเพื่อถวายแด่องค์พระราชาแห่งสวรรค์” (โยบิต 13,13) โดยการรับเอากาย พระเยซูเจ้า

ทรงทำให้สถานภาพของข้าพเจ้าที่เป็นคนบาปเป็นหนึ่งเดียวกับสถานภาพการเป็นบุตรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงสร้างตลอดไป

* เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา ต้องพบฉันในสภาพ“ปราศจากมลทิน” “อยู่ในสันติ” ในการรอคอยนั้นมีสันติอยู่ โดยเริ่มจากตัวฉันก่อนแล้วจึงค่อยขยายไปทั่วทั้งชีวิต ยอห์น บัปติสตาได้ทำพิธีล้างเพื่อแสดงถึงการกลับใจ โดยประกาศว่า “ จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำทางของพระองค์ให้ตรงเถิด ” “จงเปลี่ยนวิถีชีวิตเถิด”(มก. 1,3)

- * ทำที่ที่ฉันต้องปรับให้ตรงอยู่เสมอ คือทำที่ของพระเยซูเจ้า ได้แก่ การมีจิตเมตตา ไม่เห็นแก่ตัว อุทิศตนเพื่อผู้อื่น และการมุ่งสร้างเอกภาพ

Oratio (พระวาจาบันดาลให้ฉันสนทนากับพระองค์)

ขอโทษ “จงฟังพระวจนะของพระเจ้า” จงซ่อนพฤติกรรมและการกระทำของเจ้าเสีย....เราที่เขายั่วยุหรือ มิใช่ยั่วยุตัวเองให้ไปสู่ความขายน้ําของเขาทั้งหลายดอกหรือ?” (ยรม. 7) **จงสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่เราเถิด โปรดประทานความรอดแก่เรา!**

ขอขอบคุณ “ข้าแต่พระยาเวห์ พระวาจาของพระองค์นั้น มันคงเหมือนสวรรค์อยู่ตลอดไป” (สสด. 119,89)

ขอพรพระเจ้า “ มีผู้หนึ่งกำลังมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงอำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใช้น้ำล้างเท้าพิธิล้างให้ท่านทั้งหลาย แต่เขาจะทำพิธิล้างให้ท่าน **เดชะพระจิตเจ้า**” (มก. 1,8)

Contemplatio (พระวจนาตถ์รับเอากาย)

- เสียร้องในถิ่นทุรกันดาร นำข่าวดีมาให้ “ จงเล่าโลมชนชาติของเรา! การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว (อิสยาห์ 40,1) การบังเกิดของพระเยซูเจ้า เป็น “การปลดปล่อยโลม” และ “การรอคอยวันของพระเจ้าและพยายามเร่งให้วันนั้นมาถึง “(2 เปโตร 3,12) เหมือนที่เรารอคอยสิ่งที่เราใฝ่ฝันด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้า มีชีวิตชีวา ซึ่งทำให้เห็นว่า การบังเกิดของพระเยซูเจ้านำมาซึ่งสันติภาพ

Communicatio (พระวาจาช่วยการบรรเทาไปสู่โลก)

การบังเกิดของพระเยซูเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว

“หากเราต้องพูดอย่างตรงไปตรงมาด้วยความจริงใจ เราต้องยอมรับในฐานะเป็นปุถุชนและคริสตชนคนหนึ่งว่า เรากำลังเข้าใจเหตุการณที่เรากล่อมฉลองกันทุกปีด้วยความรู้สึกที่ขัดแย้งกันอยู่ในใจ

ในส่วนของความเป็นปุถุชน เราเห็นกระแสของโลกไม่ผัน เราเป็นห่วงเรื่องการจรรยาบรรณที่ดีในเทศกาลคริสตมาส การประดับประดาอาคาร บ้านเรือน ต้นคริสตมาส ถ้าพระกุมาร การจับจ่ายใช้สอยในการเตรียมงานการแลกเปลี่ยนของขวัญ การส่งบัตรอวยพรและความสุขซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้เป็นค่านิยมและวิถีแบบโลกที่ไม่ได้มาจากคำสอนและพิธีกรรมของพระศาสนจักรแต่อย่างใด

ในฐานะที่เป็นคริสตชน เราอดถามตนเองอย่างไม่แน่ใจว่า ทำไมเราจึงต้องทำการเฉลิมฉลองหรือธรรมเนียมแห่งการบังเกิดของพระเยซูเจ้า? ธรรมเนียมล้าลึกข้อนี้ควรจะเป็นแกนนำชีวิตประจำวันของเราอยู่แล้วมิใช่หรือ? เราน่าจะมีจิตสำนึกในเรื่องนี้อย่างชัดเจนในชีวิตและความเป็นอยู่ของเรา เราถามตนเองว่า ทำไมเราจึงต้องฉลองการบังเกิดของพระคริสตเจ้าเฉพาะในวันคริสตมาสเท่านั้น คริสตมาสกลับเป็นภาระหนักสำหรับเราในฐานะที่เป็นมนุษย์และคริสตชนหรือเปล่า? จะเป็นการเพียงพอหรือไม่หากเราเตรียมฉลองคริสตมาสด้วยการเตรียมจิตใจอย่างดีเท่านั้น?” (คาร์ล ราเนออร์)

พระทัยดีของพระองค์ปรากฏมาแล้ว

บรรดาชุมพาบาลได้พบกับทารกน้อยคนหนึ่งในถ้ำที่เมืองเบ็ธเลเฮม แสงสว่างและเสียงเพลงอันไพเราะของทูตสวรรค์ห่อหุ้มร่างของทารกน้อยนั้น พวกเขาได้นำของขวัญมากมายมาให้ตามธรรมเนียม จิตใจของพวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยความยินดีจากคำบอกเล่าที่ได้ยินมา พวกเขาจึงแบ่งปันความรู้สึกันและกัน อีกทั้งแบ่งปันให้กับผู้อื่นด้วยการสรรเสริญพระเจ้า

ชุมพาบาลน้อยคนหนึ่งรู้สึกประทับใจในทารกนั้นมาก จึงเอามือดึงฟางเส้นหนึ่งออกมาจากที่นอนของทารกน้อยนั้นและเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติอันประเสริฐ การกระทำของเด็กน้อยมิได้คลาดจากสายตาของชุมพาบาลคนอื่น ๆ ที่มาด้วยกัน พวกเขาจึงพูดเป็นเชิงล้อขมขื่นชุมพาบาลน้อยนั้นว่า “ทำไมถึงติดใจมากนัก กับฟางเส้นเดียว” แต่ชุมพาบาลน้อยไม่สนใจคำเยาะเย้ย เขาเก็บและรักษาฟางเส้นนั้นไว้อย่างหวงแหนสุดชีวิต ฟางเส้นนั้นเตือนใจเขาให้ระลึกถึงคำของทูตสวรรค์ ตนเองก็มีความสุขเพราะพระเจ้าทรงรักมนุษย์มาก พระองค์เสด็จมาในโลก มิได้เลือกเกิดในพระราชวังบนที่นอนอ่อนนุ่ม แต่เลือกเกิดในถ้ำและถูกวางบนฟางในรางหญ้า ทรงยอมเกิดเป็นทารกน้อย ยากจนเยี่ยงพวกเขาที่เป็นคนเลี้ยงแกะ

บัดนี้เขาจะเป็นคนเห็นแก่ตัวต่อไปไม่ได้แล้ว เพราะความอ่อนโยน ความยากจน และแสงสว่างจากสวรรค์ได้ลงมาสู่โลก !